

Hensyn til at eksportere deres Varer til Danmark. Der foreligger heller ikke noget Eksempel paa, at andre Lande nu er villige til at etablere Frihandel. Forholdet er tværtimod dette, at man i andre Lande praktiserer den direkte og indirekte Importregulering mere haardhændet nu end for fem Aar siden.

Det af os i de forløbne fem Aar anvendte System kan ikke i Øjeblikket fraviges medmindre man vil risikere, at vort Land baade valutamæssigt, eksportmæssigt og beskæftigelsesmæssigt føres ind i økonomiske og sociale Forstyrrelser af hidtil uhørt Omfang og Karakter.

Flertallet har med megen Opmærksomhed spejdet efter, hvilke paaviselige Muligheder der kunde fremføres for nu at ændre ved de bestaaende Forhold, som naturligvis har sine let paaviselige Mangler; men Mulighederne er ikke anvist og kan ikke anvises, før den os omgivende Verden faar en anden økonomisk Indstilling. Man kan nok stille Krav til den ansvarlige Regering og Rigsdag om at afvikle den hidtil fulgte Praksis, og man kan udarbejde Forslag om noget nyt, hvorved det paalægges de ansvarlige Myndigheder at prøve noget andet, men ingen ansvarlig Regering eller Rigsdagsflertal vilde kunne paatage sig Ansvaret for at praktisere det hidtil anviste.

Der foreligger for øvrigt heller ingen reel Aarsag til nu under stor Risiko at forsøge en Fravigelse fra det hidtil anvendte Princip. Vor Samhandel med Udlandet er nemlig siden 1932 øget betydeligt, idet vor Eksport i 1932 kun var paa 1 132 Mill. Kroner mod 1 384 Millioner i 1936, og dette til Trods for, at Verdensmarkedspriserne for Hovedparten af vore Landbrugseksportvarer fortsat er lave og for adskillige Varer endda lavere end i 1932.

Vore Importrestriktioner har saaledes tværtimod at bringe os Eksportvanskeligheder netop tjent til at raade Bod paa Vanskelighederne. Og hvad Importen angaar, er det en simpel og aabenbar Kendsgerning, at vi importerer for hver Krone og lidt til, som vi faar til Raadighed saavel gennem Eksporten som paa anden Vis.

Alle Forhold taget i Betragtning som foran anført, maa vi paa det bestemteste fraraade, at man, som foreslaaet af Mindretallene og andre, vover sig ud i Eksperimenter, men fastholder den nu i fem Aar anvendte Praksis, indtil andre Lande, hvis Forhold vi er afhængige af, fraviger de økonomiske og handelspolitiske Principper, som de nu praktiserer, og fraviger hidtil fulgt Praksis saaledes, at det kan blive muligt for Danmark at klare sig paa anden Vis, end vi nu klarer os.

Et *Mindretal* (Clausager, Himmelstrup og Knud Kristensen) ønsker at udtale følgende:

I Begyndelsen af 1930erne, da Selvforsynings- og Afspærringstanken rundt om i Landene, ogsaa i de Lande, hvormed vort Land havde de vigtigste Handelsforbindelser, rigtig vandt frem og blev bestemmende for deres Politik, erkendte Venstre, at den fuldstændige Handelsfrihed for vort Land ikke længere var tilstrækkelig til at sikre vore Afsætningsmuligheder til Udlandet og derigennem tilige vort Lands Tilførsler af Raastoffer og andre nødvendige Varer til Erhvervenes og Befolkningens Forsyning, men at visse Støtteforanstaltninger maatte til. Venstre gik derfor i Begyndelsen af Aaret 1932 ind i et Samarbejde med Regeringen og de andre Partier om Tilvejebringelse af saadanne. Resultatet blev Loven af 30. Januar 1932.

Det var ikke uden store Betæneligheder, over hvad denne Lov i den siddende Regerings Haand kunde udvikles og bruges til, at Venstre gik med, hvilket ogsaa gav sig Udtryk baade i Partiets Ordførers Udtalelse og i den Omstændighed, at Venstre betragtede den som et Forsøg, der skulde gøres; Loven fik derfor kun en Gyldighedstid paa 2 Maaneder.

Det viste sig da ogsaa hurtigt, at Frygten ikke var ubegrundet. Udviklingen paa dette Omraade tog en efter Venstres Opfattelse uheldig Retning, og Partiet forsøgte derfor ved de efterfølgende Revisioner og Forlængelser af Loven at faa Ud-